

Gæstfrihed

Gud førte os til Danmark

Arjun Ghatani kom til Danmark sammen med sin kone Kritika og deres 3 døtre som flygtninge fra Nepal. Efter 11 måneder på asylcenter blev de placeret i et hus i Halvrimmen – en lille by fyldt med pensionister. Alligevel kunne den aktive familiefar ikke drømme om at flytte.

[≡] Lea Binta Kjeldgaard

[📷] Inge A. Christensen

Arjun er en travl mand. Han har arbejde, er uddannet serviceassistent, er engageret i sin lokale kirke, nyder at passe sin store køkkenhave og hjælper gerne til, når nye flygtninge kommer til Brovst eller Halvrimmen. Hans aktivitetsniveau står i stor kontrast til aktivitetsniveauet i Halvrimmen, hvor de bor. Netop det lave aktivitetsniveau og den gode tid sætter Arjun stor pris på. »Halvrimmen er fyldt med pensionister, men det betyder, at folk har tid til at komme og snakke med os. Vi elsker at bo der!«

Fællesskab førte til kristentro

I Nepal var Arjun fra en hindu-baggrund, men da familien kom til Danmark, fik de på asylcentret besøg af mennesker fra Pandrup Baptistkirke. Herigennem fik Arjun og hans familie kendskab til kristendom, og da de siden kom til at bo i Halvrimmen,

fortsatte besøgene – denne gang fra Brovst Baptistkirke.

»Erik og Inger Tørholm kom og besøgte os, men de forventede ikke, at vi kom med i kirke. De brugte tid sammen med os, og det gjorde, at vi ikke følte os ensomme. Vi foreslog selv, at vi kunne komme i kirke, men da vi ikke havde bil, hjalp de os med at arrangere kørsel til og fra gudstjeneste.«

Arjun fortæller, hvordan han frygtede, at det ville være svært at kommunikere med folk, når man kom som fremmed til et nyt land, men især i kirken oplevede de det stik modsatte – de følte sig velkomne og accepterede, selvom de ikke kunne forstå dansk i starten: »Da vi begyndte at komme i kirken, havde vi svært ved at forstå dansk.

» I Nepal var Arjun fra en hindu-baggrund, men da familien kom til Danmark fik de på asylcentret besøg af mennesker fra Pandrup Baptistkirke. «

Men her fik vi hjælp til at oversætte til engelsk, og derigennem begyndte vi at forstå Guds ord. Der var ingen pres om at blive kristen, men i august 2010 blev jeg døbt som personlig kristen.«

Frihed i kirken

I Nepal levede familien underlagt et kastesystem, der kunne gøre dagligdagen besværlig. Arjun selv var fra den laveste kaste, mens Kritika var fra en høj kaste. Den frihed og ligestilling, de oplevede i kirken i Danmark, gjorde en stor forskel for dem som familie: »Vi var ikke vant til at sidde og snakke sammen fx over maden, som man gør i Danmark. I kastesystemet var det meget mere opdelt – først spiser manden, så spiser børnene, og til sidst spiser konen. I Danmark sidder vi og snakker og hygger os over maden.«

Og netop at øve det danske sprog fx over maden, er en nødvendighed for Arjun: »Min kone og jeg lærer ikke dansk lige så hurtigt som børnene, men vi bliver nødt til at blive ved med at lære det – ellers ender det med, at vi ikke kan kommunikere med vores børn! I kirken er der mange, der kommer og snakker med os, så der får vi øvet vores sprog. Vi synger også alle sammen med i familiekoret om onsdagen, og der er

» Der var ingen pres om at blive kristen, men i august 2010 blev jeg døbt. «

folk gode til at forklare, hvis der er ord, vi ikke kender.«

Fællesskabet og åbenheden i kirken er noget af det, Arjun sætter mest pris på, og han nyder selv at være engageret i menigheden, bl.a. gennem menighedsrådsarbejde og arbejde med andre flygtninge i kirken.

Guds plan

Arjun er ikke i tvivl om, at det er Gud, der førte dem til Danmark tilbage i 2009: »Vi var i Thailand og skulle vælge, hvilket land vi ville videre til. Vi fik at vide, at det ville blive meget svært for os i Danmark. Da vi talte engelsk, fik vi at vide, at vi skulle vælge et engelsktalende land. Men vi følte, at vi skulle til Danmark, så det besluttede vi, og det takker vi Gud for i dag. Jeg er taknemlig for, at mine døtre kan bo i frihed i Danmark. Det er Guds plan, at vi er her i dag.«

Fakta

- Gift med Kritika og har 3 døtre
- Uddannet som lærer i Nepal
- Uddannet i Danmark som service-assistent med elevplads på *First Hotel* i Aalborg

Indhold Gæstfrihed

Forsiden

[✉] Linea Elleby Jørgensen

- 2 Gud førte os til Danmark**
– nepalesere i Brovst
- 5 baptist.dk – nu på nettet**
– leder
- 6 Tør vi tænke stort?**
– om mission i Danmark
- 8 En politisk baptist med skarpe meninger**
– portræt af Dorthe Lynges Ullemose
- 11 Når jeg er magtesløs, er jeg stærk ...**
– om temadag for små menigheder
- 12 Frie bliver vi aldrig alene**
– af Leif Bork Hansen
- 14 De talte ikke så meget om Jesus**
– om café i Odense
- 16 Venligboerne**
– ildsjæle for flygtninge

- 19 Ny kirke i Skjern**
– glimt
- 19 Navne**

- 20 Trokosi – religiøst misbrug af piger**
– om ICBCs projekt i Ghana
- 22 Det siger Bibelen om gæstfrihed ...**
– bibelcitater

- 24 At opdage det medfølende, Ordcentrerede og sakramentale liv**
– serie om tro og spiritualitet
- 26 Anderledes jul førte til velsignelse**
– Søren Lynges julemiddag
- 28 Vi er for alvor udfordret**
– ledelsen tager ordet
- 29 Nadver**
– om ritualer
- 30 Døbt – for at tjene?**
– serie om dåben
- 32 Bibelen engagerer både hjernen og hjertet**
– temadag om bibelsyn
- 34 Timotheus – lederuddannelse på tværs af grænser**
– lederprojekt i Rwanda
- 36 Gæstfrihed?**
– klumme

Redaktion

Hanne Kiel, ansvarshavende redaktør
tlf. 3190 8190, hanne_kiel@hotmail.com
Casper Jonstrup Hansen, webredaktør
tlf. 3159 0733, casperjonstrup@gmail.com
Bente Jensen, tlf. 9829 3302, beje@events.dk
Lea Binta Kjeldgaard, tlf. 6016 1219, leabinta@gmail.com
Lone Møller-Hansen, tlf. 2347 4015, lonemh@live.dk
Else Skov Villadsen, tlf. 7583 4006, else@villadsen.com
Gitte Elleby Jørgensen, redaktionssekretær
tlf. 2299 0424, gitte@baptist.dk

Oplæser og ansvarlig for lydudgaven på CD og hjemmeside:
Ole Engel

Grafisk design: Pedersen & Pedersen, Århus
Trykkeri: Jørn Thomsen Elbo
Oplag: 3.200

baptist.dk er Baptistkirken i Danmarks kirkeblad og kan sendes til alle med tilknytning til en baptistmenighed. Artikler er ikke nødvendigvis udtryk for Baptistkirken i Danmarks eller redaktionens holdning. Idéer, artikelforslag og digitale billeder modtages gerne. Bemærk dog, at redaktionen planlægger to numre ad gangen.

Udgivelsesdatoer og deadlines

Nr. 1: 5. februar. Deadline 17. november
Nr. 2: 18. marts. Deadline 11. januar
Nr. 3: 27. maj. Deadline 29. marts.

Baptistkirken i Danmark
Sekretariatet
Lærdalsgade 7, st.tv., 2300 København S
Tlf. 3259 0708
Telefontid: Mandag-fredag kl. 9-12
E-mail: info@baptist.dk
Hjemmeside: www.baptistkirken.dk

Henvendelse om adresseændring til din lokale menighed. Dødsfald og nye medlemmer indberettes til Sekretariatet. Bladet kan modtages som lydfiler på CD ved henvendelse til Sekretariatet.

Gaver til baptist.dk: Kan indbetales på 3201 10042879 mærket »baptist.dk«. Gaver er fradragsberettigede efter gældende regler.

baptist.dk – nu på nettet

[≡] Casper Jonstrup Hansen,
webredaktør

I løbet af den kommende tid vil vi lancere *baptist.dk* som netavis. Jeg har fået til opgave at facilitere den proces, og jeg glæder mig til de muligheder, det giver at oplive *baptist.dk* digitalt. Bladet vil selvfølgelig fortsætte i sit nuværende papir-format – til stor glæde for de mange, der holder bladet.

Men med introduktionen på de digitale platforme vil bladet blive tilgængeligt for de yngre generationer, der i højere grad får deres nyheder fra sociale medier og på nettet. Jeg er fra den yngre generation, og jeg tror, at rigtig mange fra min generation har lyst til at læse artikler fra *baptist.dk*, men simpelthen ikke får det gjort, fordi *baptist.dk* ikke hidtil har været digitalt tilgængelig. Det giver også nogle andre redaktionelle muligheder – fx et mere kontinuerligt flow i udgivelse af artikler og en mere levende skriftlig debatkultur.

Gæstfrihed i flygtningestrømmenes tid

Dette blad handler om gæstfrihed og er skrevet i en tid, hvor flygtningestrømmene fra Mellemøsten – og særligt fra borgerkrigen i Syrien – har sat et historisk pres på Europa. Selv de meget solidariske lande som Sverige og Tyskland har nået et samfundsmæssigt mæthedspunkt.

Redaktionen ønsker at stille skarpt på flygtningeproblematikken ud fra Jesus' ord om barmhjertighed: Det dobbelte kærlig-

hedsbud: elsk Herren din Gud, elsk din næste som dig selv; kaldet til at tage sig af de forfulgte, enkerne og de faderløse, og sidst men ikke mindst lignelsen om den barmhjertige samaritaner, der tog sig af en forslået mand, på trods af hans – for samaritaneren at se – fjendtlige nationalitet.

Dette er ikke et blad med en masse svar, men et blad, der stiller spørgsmål: Hvem er min næste? Hvem er din?

Mission i Danmark

Når du læser dette, har BaptistKirken holdt en landskonference. Jeg håber, at den har vedtaget forudsætningerne for denne artikel. Ellers kan du læse, hvad *Mission i Danmark*-udvalget gerne ville have gjort ...

Tør vi tænke stort?

- 10 menigheder, der har fundet deres potentiale og er blevet mere udfarende
- 5 nye fællesskaber plantet rundt om i Danmark
- 100 unge ledere, der er parate til at tage ansvar i menighederne og i BaptistKirken

Virker det som en drøm? Det er det også, men fremtiden formes af de drømme, vi tør drømme – og gøre noget ved.

[≡] Lone Møller-Hansen

[📷] Private

»De næste to-tre år vil vi have baptistmenighederne til at turde satse på udvikling i stedet for afvikling. Vi vil se menighederne blomstre. I skal tro på, at vi har noget dyrebart, som verden tørster efter. Gud har lagt nogle ressourcer i hver eneste menighed, som skal sættes fri. Ikke de samme i alle menigheder, men

de opgaver, der skal løses, er heller ikke ens« – sådan tænker *Mission i Danmark*-udvalget. Projektet vil foregå i tre tempi:

Innovative kirker

Ideen er født af Rune Toldam, der er kaos-pilot¹. Alle rimeligt velfungerende menigheder har en mission og nogle ressourcer, der bare skal frigøres. Det kan ske i et forløb over 1-2 år, hvor fire workshops med menigheden skaber et rum for at lære om, af og med hinanden. Formålet er at træne

menighedens innovative »muskel« – og i fællesskab tage informerede beslutninger og ikke mindst føre dem ud i livet.

I løbet af de fire workshops vil menigheden finde sin primære opgave i lokalsamfundet og blive klar over, hvordan den kan løses. Menigheden vil få værktøjer til at udvikle og navigere imellem de mange muligheder, vi har for at fortælle evangeliet til mennesker i ord og handling. Allerede nu er de første menigheder i gang med at tænke: Det vil vi være med på!

» Formålet er at træne menighedens innovative »muskel« «

¹) Se Rune Toldams artikel i baptist.dk nr. 5, s. 30-32

100 unge ledere

Så vidt muligt skal unge fra alle 53 menigheder i BaptistKirken udrustes. Da *Mission i Danmark*-udvalget første gang nævnte den drøm for BBU², blev de fyr og flamme. De havde samme drøm. De har ansat Anders Hyldgård³ til at løse den opgave.

Sidst i oktober mødtes de involverede for at begynde arbejdet med den fælles drøm og tage skridt til, at den kan blive til virkelighed. Et uddannelsesforløb for unge danskere og migranter skulle gerne tage form efter sommerferien 2016.

Menighedsplantninger

Det er den sidste etape. Det har baptister ikke været særligt gode til de seneste år. Mange menigheder har for travlt med at holde skruen i vandet til at tænke på at plante nyt. Selvom det netop er ved at plante, at også det gamle kan få nyt liv.

Rundt omkring i menighederne går mennesker rundt, som af pligt løser opgaver, de ikke tænder på. Eller også er de stået af og kigger til fra sidelinjen. Det eneste, de har lyst til, er at skabe noget nyt – udenfor menighedens eksisterende rammer. Det er nu, de kan sættes fri til det! De vil blive udrustet hertil sammen med andre teams.

Mission i Danmark, MiD-udvalget

Lone Møller-Hansen,
general-
sekretær
i Baptist-
Kirken

Erik Rugholm Nielsen,
menigheds-
leder i
Kirken
i Kultur-
center
Vendsyssel
i Sæsing

Erland Grarup,
menig-
hedsleder
i Brande
Baptistme-
nighed

Thomas Willer,
præst og
menig-
hedsleder
i regen/
Kristus-
kirken på
Nørrebro

To af d' herrer er ikke bange for at drømme stort. Erik har været med til at bygge et center til over 20 mio. kr. i en lille by – og han tror stadig på ideen.

Thomas har gået hele vejen fra at plante en ungdomskirke til at overtage en gammel menighed med arv og gæld – der er heldigvis mest af det første.

Erland har begge ben på jorden, men også hovedet i himmelen. Og jeg omsætter tanker til handling efter bedste evne.

2) Baptisternes Børne- og Ungdomsforbund

3) Deltidspræst i Pandrup Baptistmenighed

En politisk baptist med skarpe meninger

» Jeg ville selv søge bedre livsvilkår, hvis det var mig. «

Dorthe Lynge Ullemose blev valgt ind i Folketinget ved valget i juni. Det var lige så uventet, som da hun for to år siden blev valgt ind i Svendborg Byråd. Hun meldte sig ind i Dansk Folkeparti, DF, i foråret 2013, og i november blev hun valgt til byrådet, selvom hun ikke nåede at komme til opstillingsmødet.

[☰] [📧] Lone Møller-Hansen

Dorthe Lynge Ullemose

- 50 år (er holdt op med at lyve sig yngre)
- Gift med Frans Ullemose, fire børn
- Uddannet socialpædagog
- Medlem af menighedsrådet i Oure Baptistmenighed
- Valgt for Dansk Folkeparti til Svendborg Byråd og Folketinget

I foråret overtalte mennesker Dorthe Ullemose til at stille op til folketingsvalget: »Vi skal da have en kandidat på Sydfyn«, sagde de. Hun fik 2700 personlige stemmer: »Jeg ved ikke hvorfor. Jeg oplever det, som om Gud åbner og lukker døre for mig. Jeg ser det som et tegn på, at Gud vil have, at jeg skal være her«, siger hun – som sædvanligt hurtignakkende.

Privat var der meget, der skulle på plads, før hun kunne være i København tre dage om ugen, når hun ikke lige skal hjem til arbejdet i byrådet, hvor hun er næstformand i udvalget for børn og unge og formand for udvalget vedr. tvangsfjernelser.

Hun har selv to børn derhjemme – »plejebørn, men jeg tænker på dem som mine egne« – og to voksne, der er fløjet fra reden. Manden, Frans, måtte gå ned i tid for at få det til at hænge sammen, og så har de ansat en ung pige i huset – fra Tanzania.

De fremmede

Selvom Dorthe ikke var forberedt på sin nye tilværelse, er meningerne på plads. Det gælder også alle spørgsmålene: »Jeg har en ven, en bosnier, der har egen købmandsforretning. Hvorfor kan han ikke få dansk statsborgerskab? Det må jeg undersøge«.

Hun vil have grænsekontrol, så Danmark kan bestemme, hvem der skal ind i

landet. Hun vil have, at asylansøgere skal opholde sig i centre drevet af staten, hvor de kan få pleje og omsorg. Så bliver de ikke integreret i samfundet, for da er det for vanskeligt at sende dem hjem: »De skal behandles ordentligt, men ikke have samme rettigheder som danske borgere«.

– »For mig handler det ikke kun om økonomiske udfordringer, men også om udfordringer i forhold til kultur- og religionssammenstød. Især muslimer har svært ved at blive integreret i Europa.«

De europæiske baptister har vedtaget en resolution, der henviser til Bibelens ord om, at vi skal behandle de fremmede som landets egne indbyggere.¹ Til det siger hun: »Der er en smertegrænse! Sæt nu der kommer flere millioner fra Afrika og Mellemøsten? De skal ikke have samme forhold som danskere: Bolig, arbejde, integration. De skal hjælpes midlertidigt. Det er forkert, at de på dag ét kommer foran i køen«. Men samtidig indrømmer hun: »Jeg ville selv søge bedre livsvilkår, hvis det var mig«.

Hvad gør os lykkelige?

»Tror du, det er muligt at fastholde vores velfærd i fremtiden?«, spørger jeg. Dorthe svarer: »Hvad gør folk lykkelige? IPad og en stor bolig? Penge? Når jeg har rejst i fattige lande, har jeg set mennesker med

1) 3. Mosebog kap. 19 vers 33-34

→ store smil på læben. Nogle gange tror vi, at de bliver lykkelige af at komme herop. Det bliver de ikke nødvendigvis. Alle skal hjælpes, men det sker altså bedst i nærområderne, der har fælles kultur med flygtningene».

På en indvending om, hvorfor der så skal skæres i ulandsbistanden, svarer hun: »Vi kunne godt give endnu mere... Jeg er ikke nødvendigvis enig i alt, hvad DF mener. Vi kunne godt give flere midler – vi er et rigt land. Men vi skal tænke over, hvordan vi giver ulandsbistand. Hvorfor betale for veje i stedet for at hjælpe folk, der sulter?«

Dorthe mærkesag er at bevare de kristne grundværdier: »Jeg vil kæmpe for ytringsfrihed og demokrati, at vi skal respektere hinanden uanset hudfarve og religion, og at vi behandler hinanden, som vi selv vil behandles«, siger hun og fortsætter: »Der burde på en eller anden måde kunne gives dispensation for muslimer, som har vendt islam ryggen og er blevet kristne. De er om nogen i fare og kan ikke vende tilbage uden at blive slået ihjel.«

Dorthe rejser til Tyrkiet to gange hvert år: »Jeg elsker at rejse i muslimske lande og har ikke noget imod de mennesker. Men når de kommer her, forventer jeg samme respekt, som jeg viser dem og deres kultur.

» Asylansøgere skal opholde sig i centre drevet af staten. «

De senere år har vi bevæget os væk fra de kristne værdier. Hvorfor skal biberne væk fra hotelværelser, og hvorfor skal kors væk fra hospitaler? Det er misforstået hensyntagen!«

Det lokale engagement

Hun mener, at vi godt kan blive mere gæstfrie i Danmark. Men dem, der skal integreres, er mennesker, der har fået opholdstilladelse. Helt konkret kommer der 160 nye flygtninge til Svendborg. Her er hun med i arbejdet for at tage imod dem. En idé, hun har taget med sig fra kirkelivet, er kontaktfamilier.

»Her kan kommunen lære noget af kirkerne. De skal spise med hinanden og udveksle kulturforskelle. Tidligere integrationsprojekter har ikke været nogen succes. Danskere har helt ærligt ikke virket særlig gæstfrie ...«

Hun kender selv moderate muslimer; pizzamanden er tidligere flygtning fra Iran og nu fuldt integreret. Formanden for integrationsrådet er fra Bosnien, ham med købmandsforretningen: »De bliver også provokerede over, at nogle får og får uden at yde noget«.

Dorthe kan blive ved. Og nu får hun altså adgang til Danmarks fornemmeste talerstol.

Når jeg er magtesløs, er jeg stærk¹ ...

» Det er ingen skam at erkende, at vi føler os magtesløse. «

Mange menigheder kæmper med dalende medlemstal og bekymring for, hvordan fremtiden skal forme sig.

[≡] [🗨️] Svend Eli Jensen

Derfor inviterede BaptistKirken til temadag for »små og/eller ressourcetsvage menigheder« med ordene: Det er ingen skam at erkende, at vi føler os magtesløse! Og 70 deltagere fra 23 menigheder mødtes i Silkeborg Baptistkirke for at inspirere hinanden gennem oplæg og erfaringsudveksling.

Hvad skal vi gøre i min menighed?

Temadagen gav næppe et kontant svar, men dagens indlægsholdere gav bud på flere

løsningsmuligheder: Oplæg fra Vodskov og Nørresundby om forløbet op til en fusion; Svend Løbners erfaringer med husmenigheder; Ebbe Holms viden om jura ved afvikling; Købnerkirken om at udvikle en menighed ved at tænke visionært og satse stort; Østervrå Frikirke og Ingstrup om vækstinitiativer i små menigheder. Det blev alt sammen til inspiration for alle fremmødte.

Mit åg er godt, og min byrde er let!²

Ordene kan virke som en provokation for en leder i en lille og/eller ressourcetsvage menighed. Temadagen satte imidlertid fokus på meningen med Jesus-ordet: Du har ikke ansvaret for menighedens udvikling. Tjen med glæde, uanset hvor du er og få styrke ved Åndens kraft.

Det kan godt være, at fremtiden for din menighed bliver anderledes, end du umiddelbart ønsker. Det blev så fint understreget af Kanny Kruse, Falster, der fortalte om en vanskelig tjeneste i en lille menighed og om, hvordan anfægtelser og skam over afviklingen blev afløst af lettelse og glæde over andre kirkers imødekommenhed.

Hvad skal I gøre inden en måned? Sådan lød udfordringen til deltagerne i det afsluttende gruppearbejde, hvor inspiration fra dagen blev vendt.

1) 2. Korintherbrev kap. 12, vers 9: Min nåde er dig nok, for min magt udøves i magtesløshed.

2) Matthæus-evangeliet kap. 11, vers 30

Frie bliver vi aldrig alene ...

Den sorte borgerrettighedsforkæmper og baptistpræst Martin Luther King stod i påsken 1963 i spidsen for en ikke-voldelig demonstration mod racediskriminationen i Amerika. Han blev efterfølgende fængslet, og en fangevogter gav ham en avis. I den var et åbent brev fra otte præstekolleger, der kaldte hans protester for 'ukloge og ubetimelige'. De bebrejdede ham for at være yderliggående.

[≡] Leif Bork Hansen

[📷] Flickr

»Brev fra fængslet i Birmingham« svarer Martin Luther King, at han først var blevet skuffet over at blive kaldt yderliggående, men at han siden var blevet mere og mere tilfreds med den betegnelse. Han spørger:

»Var Jesus ikke yderliggående i kærlighed: »Elsk jeres fjender, velsign dem, som

forbander jer, gør godt imod dem, der hader jer og bed for dem, som forfølger jer«. ¹ Var Amos ikke yderliggående i retfærdighed: »Nej, ret skal vælde frem som vand, retfærd som svulmende bæk«. ² Var Paulus ikke yderliggående i det kristne evangelium: »Jeg bærer Jesus' sårmerker på mit legeme«. ³ Var Martin Luther ikke yderliggående: »Her står jeg, jeg kan ikke andet, så hjælpe mig Gud!« ... Derfor er spørgsmålet ikke, om vi skal være yderliggående, men

1) Matthæus-evangeliet kap. 5, vers 43-48;
Lukas-evangeliet kap. 6, vers 27-29

2) Amos kap. 5, vers 24

3) Galaterbrevet kap. 6, vers 17

» Frie bliver vi aldrig alene,
det bliver vi kun sammen med
hinanden. «

om hvorledes vi skal være det. Skal vi være yderliggående i bevarelse af uretfærdigheden eller i udbredelse af retfærdigheden?»

Det er det særlige for Martin Luther King – fulgt op af ærkebiskop Desmond Tutu i Sydafrika – at i deres opgør med racediskrimination og apartheid gælder det ikke om at bekæmpe den anden, men om at nå den anden! Frie bliver vi aldrig alene, det bliver vi kun sammen med hinanden. Det er afgørende for Danmark og Europa, at vi gør op med europæisk og vestlig »apartheid«; at vi indser, at det kun er sammen med den anden, den anderledes og fremmede, vi er mennesker.

Angsten for åbenheden

Søren Kierkegaard har i »Begrebet Angest« gjort rede for angsten for åbenheden. Han tager udgangspunkt i Det Nye Testaments beretninger om dæmonbesatte. Kierkegaard taler først om en angst for det onde,

en angst som vi alle kan forstå. Men han beskriver en dybere form for angst, det han kalder angsten for det gode eller angsten for åbenheden. Det er, hvor jeg i berøringsangst ikke vil have med den anden at gøre, men reagerer med lukkethed over for den anden, den fremmede. Den form for angst kalder Kierkegaard dæmonisk. Således råber en dæmonbesat efter Jesus: »Hvad har du og jeg med hinanden at gøre?» Eller en dæmonbesat beder Jesus gå ad en anden vej. – Den fremmede i yderste forstand er Jesus selv.

Den yderste vision

Intetsteds træder det tydeligere frem, end hvor Jesus i sin afsluttende domsvision siger: »Jeg var sulten, I gav mig ikke at spise. Jeg var tørstig, I gav mig ikke at drikke. Jeg var fremmed, I tog ikke imod mig. Jeg var nøgen, I gav mig ikke tøj. Jeg var syg og i fængsel, I så ikke til mig«. Og når vi spørger, hvornår vi har set ham i en sådan

forfatning, vil han svare: »Hvad I ikke har gjort mod én af disse mindste, det har I heller ikke gjort imod mig«.⁴

Glem ikke gæstfriheden

På en væg i den berømte Shakespeare-boghandel i Paris står der: »Be not inhospitable to strangers lest they be angels in disguise«. Nogen har ment, at det var et citat fra Shakespeare, andre at det var af en anden digter, Yeats. Citatet stammer fra Det Nye Testamente: »Glem ikke gæstfriheden, for ved at være gæstfrie har nogle uden selv at vide det haft engle som gæster«.⁵ Abraham bød ifølge Det Gamle Testamente fremmede indenfor, og det viste sig, at det var engle, han fik på besøg.⁶

Leif Bork Hansen

- sognepræst 1969-2012, sidst ved Lyngby Kirke
- anerkendt Kierkegaard-forsker
- medvirkede til at skjule 29 udvisnings-truede asylansøgere fra Serbien
- idømt 20 dages betinget hæfte for dette i 1999
- »I mødet med flygtningene blev Martin Luther King og Desmond Tutu de store inspiratorer for mig i deres insisteren på, at vi skal nå hinanden i vores forskellighed«

4) Matthæus-evangeliet kap. 25

5) Hebræerbrevet kap. 13, vers 2

6) 1. Mosebog kap. 18

De talte ikke så meget om Jesus

[] Lisbeth Møller Sandbæk

[] Jørn Sandbæk

Caféen er socialt omdrejningspunkt for mange aktiviteter i kirken. Her drikker vi vores kirkekaffe eller spiser et rundstykke søndag formiddag. Her styrkes fællesskabet i ungdomsgruppen, gospelkoret, AA-gruppen eller brassbandet over en kop kaffe og en kage i pausen. Her mødes »Kreative Kvinder« til hygge og håndarbejde. Ja, jeg kunne blive ved.

En bro til byens folk

Det var den oprindelige tanke. Caféen skulle lukke op til kirken for folk fra gaden – og sådan er det stadig. Den skal være en oase midt i byen, hvor man kan opleve medmenneskelighed i et afslappet og alkoholfrit miljø som alternativ til byens øvrige caféer. Et sted, hvor der altid er nogen, der tager sig tid til at snakke.

Siden 1982 har vi haft en café i Kristuskirken i centrum af Odense. For mig har den været en selvfølgelig del af kirken. Jeg bruger den mest om søndagen, hvor jeg får en kop kaffe efter gudstjenesten. Nu skal vi finde en ny frivillig leder til vores café, og i den forbindelse ønsker vi at nytænke de muligheder, som caféen giver os. Så det er først nu, hvor caféen ikke længere er en selvfølgelighed, at det for alvor er gået op for mig, hvor værdifuldt det er og har været, at vi har vores café.

Heldigvis kommer der dagligt »folk fra gaden« i åbningstiden kl. 14-17. Ofte mødes en gruppe irakiske mænd for at være sammen med hinanden. En gang imellem kommer et par damer for at drikke en kop kaffe efter deres ugentlige tur i svømmehallen, som vi er nabo til. En skare af faste kunder kommer, fordi kaffen og kagen er billig, og de har brug for et fællesskab eller en »varmestue«.

Af og til udstiller en kunstner sine billeder i lokalerne – eller personer kommer og fortæller om interessante emner. Det trækker også kunder til. Det er et tilløbsstykke, når caféen holder julefest. Man nyder en dejlig julefrokost, spiller banko, synger og hygger sig. Lørdag aften bliver caféen om-

» Et sted, hvor der altid er nogen, der tager sig tid til at snakke. «

dannet til et hyggeligt ungdomsmiljø, som henvender sig til de unge i Odenses natteliv.

I de første år kom gæsterne fra byens mere belastede miljø. Det gav selvsagt problemer, når en gæst kom efter at have drukket hele ugelønnen op, eller en stofmisbruger efterlod en kanyle i boghylden. Der kan stadig opstå udfordringer, men den sociale opgave er blevet mindre, fordi Odense Kommune efterhånden har oprettet kontorer og væresteder for »socialt belastede«.

Hvad fremtiden bringer ...

Det bliver spændende at se. Et udvalg arbejder for tiden med at udtænke nye sociale tiltag, der kan tage afsæt i caféen. Vi har et hav af ideer, og vi kan selvfølgelig ikke magte det hele, men vi drømmer om at tilbyde lektiecafé for flygtninge og indvandrere, hjælp til folk, der har det svært med IT og digitalisering, lave vaske- og tøjcen-

» Caféen skulle lukke op til kirken for folk fra gaden – og sådan er det stadig. «

tral for hjemløse, som i ventetiden kan få en kop kaffe, lave bogbytte-café og/eller læsecafé, tilbyde ressourcervagter familier at holde børnefødselsdag, invitere ensomme handicappede til samvær i caféen. Vi vil gerne udvide åbningstiden en gang om ugen og tilbyde et måltid mad – både til menighedens medlemmer og til folk fra gaden.

At forkynde uden ord

En af de tidligere café-gæster er Massoud Fourouzandeh¹, som i dag er blevet kristen. Han oplevede vores café som et sted, »hvor

de ikke talte så meget om Jesus – men hvor de viste os, hvem Han er«. Det er netop sådan, vi gerne vil være. Caféen skal medvirke til, at Kristuskirken ses som en kirke, der ikke har nok i sig selv, men som møder mennesker med et budskab om Guds kærlighed omsat i praksis.

» En oase midt i byen. «

1) Forfatter til bogen: »Den forbudte frelse«.

Venligboerne

En enkelt opdatering på Facebook blev til den gruppe, der i dag hedder »Venligboerne« – sikkert et ordspil i forhold til den landsdel, som initiativtagerne kommer fra. De er jo vendelboer! Men det, der begyndte i det små, spredte sig som en steppebrand til hele landet, ja endda langt ud over landets grænser.

» Dem, der har allerstørst behov for håb, er ikke os, der er opvokset i Danmark. Det er alle dem, der sætter livet på spil for at komme til Europa. «

[≡] Birte Agerdal og Mads Nygaard

[📷] Private

Merete Bonde Pilgaard, som skrev den første opdatering på Facebook, modtog på årets folkemøde på Bornholm prisen som »Årets Fantastiske Frivillige« – en pris, som Coop og Samvirke uddeler. Der var 500 indstillet til prisen, men Venligboernes idé vandt gehør i hele landet.

Årets Fantastiske Frivillige

Merete Bonde Pilgaard er fra Hjørring, 43 år og sygeplejerske. I avisen læste hun, at Hjørring skulle modtage mange flygtninge. Hun hørte folk tale om, hvor svært det ville blive og fik lyst til at spørge, om nogle ville være med til at byde dem velkommen.

Initiativet har bredt sig til hele landet. I dag er der mange tusinde Venligboere, organiseret af ildsjæle i mere end 80 byer i Danmark. Grupperne ser det primært som

deres opgave at modtage og hjælpe flygtninge. I Hjørring har gruppen arrangeret en bred vifte af tilbud til 480 flygtninge fra mere end 24 lande.

En opfordring til alle

På Venligboernes Facebookside skriver initiativtageren:

»Vi er en flok Hjørringensere, der har fået ideen, at man må kunne få venlighed til at spredes. Vi hedder Venligboerne, og vi vil gerne inspirere til, at flere ser og

værdsætter de ting i hverdagen, som gør os glade. Vi vil også gerne opfordre til, at man kigger på sig selv og tager en aktiv beslutning om, at man ønsker at være venlig og imødekommende i mødet med andre.

Hvad kan jeg selv byde ind med? »Be the change you wish to see in the world« – Vær selv den forandring, du ønsker at se i verden! Ofte kan folk blive fanget i en negativ rille, som kan være svær at komme ud af. Sammen kan vi rigtig meget!

Vi vil gerne hjælpe med at bryde negative cirkler og lade opmærksomheden falde på de positive oplevelser i stedet. Vi kan sammen øve os i at være venlige. Både i køen i supermarkedet og hjemme i vores små familier. Når vi møder naboen på gaden eller i opgangen og i trafikken. Og når folk omkring os kommer i vanskeligheder.

Målgruppen er ikke »bare« flygtninge, som i mange af de andre Venligbo-grupper. Denne gruppe er tænkt i forhold til ALLE mennesker på denne skønne jord.«

→ En anden »Venligbo«, journalist og forfatter Mads Nygaard, fortæller om, hvordan en flygtning pludselig blev en ven, man kom til at holde af, og som det var svært at skulle sige farvel til igen:

Jeg har en ven, der hedder Eden. Hun har lige boet tolv dage i Malpensa, lufthavnen i Milano. På betongulvet i transithallen. Uden mulighed for at komme i bad. Hun er blevet behandlet som en værdiløs kuffert, ingen vil røre ved.

Edens muligheder

Inden da havde vi tilbragt ni måneder sammen i asylcentret i Hjørring. Eden var sjov. Hvis der fandtes standup-komik i Eritrea, ville Eden være selvskrevet. Men det gør der ikke. Eritrea har haft den samme diktor i 21 år. Han tilbyder kun to muligheder til sit folk: Enten går du ind i hæren, eller

» Hun er blevet behandlet som en værdiløs kuffert, ingen vil røre ved. «

også ryger du i fængsel på ubestemt tid. For kvinderne er valget endnu værre. Hvis de melder sig som soldater, siger de også ja til at blive massevoldtaget. Sådan er livet i Eritrea. Det står klart og tydeligt i FN's netop offentliggjorte rapport om landet.

Eden var glad for at opholde sig i Hjørring. Hun spredte latter omkring sig. Til gengæld kunne hun overhovedet ikke fange det danske sprog. Sprogskolen var én stor knast. Eden ville langt hellere danse. Tale gennem kroppen, arbejde. Eden var den første, der meldte sig, da jeg startede køkkenpraktikken for flygtninge. Tanken var helt enkelt at aktivere de flygtninge, der langt hellere vil knokle end sidde stille på en skolebænk. Eden beskrev sin første arbejdsdag sådan: »Me sleep seven months. Today me work. Today me happy!«

Nu sidder jeg her

På Café Venligbo i København. Jeg har lige fået min første kop kaffe af en kvinde, der hedder Tamana. Hendes navn betyder HÅB. Det har vi brug for. Uanset, hvem vi er. Men dem, der har allerstørst behov for håb, er ikke os, der er opvokset i Danmark. Det er alle dem, der sætter livet på spil for at komme til Europa. Mennesker som Eden. Hun blev min ven i Hjørring, men sidder nu fast i Italien på grund af en regel, der hedder Dublin-konventionen². Den vil jeg arbejde på at lave om. Og mens jeg knokler, vil jeg tænke på Eden. Min ven, Eden. Hver dag!

1) »Mig sove 7 måneder. I dag mig arbejde. I dag mig glad!«

2) Aftale mellem EU-landene om, at asylsøgere skal have behandlet deres ansøgning om asyl i det første EU-land på deres rejse ind i Unionen.

Chin-kirke i Skjern står færdig

Chin Bethel Church i Skjern, der består af næsten 200 børn og voksne, har netop indviet deres nye kirke. Kirken på 785 m² var tidligere en lagerbygning, der nu er totalt renoveret. Den står menigheden i 3,5 mio. kr. Indvielsen foregik i tre tempi: 24 timers bøn fra fredag til lørdag, familieaften lørdag og festgudstjeneste søndag den 1. november. Skjern er den før-

ste af chin-menighederne, der står med nye lokaler. Menigheden i Ringe, der er endnu større, har også et ønske om at bygge ny kirke. I Sæby har Chin-menigheden købt den danske baptistmenigheds kirke.

Døbt

Brande

27.09.2015: *Trine Grarup Nielsen*, f. 27.11.1990
27.09.2015: *Katrine Nielsen*, f. 12.10.1999
27.09.2015: *Mikkel Vestergaard*, f. 29.06.2001

Holbæk

06.09.2015: *Per Vuust*, f. 11.01.1975

Vodskov

04.10.2015: *Eva Eriksen*, f. 17.02.1992
04.10.2015: *Marie Eriksen*, f. 16.03.1988

Optaget

Bethelkirken

16.08.2015: *Anne-Sofie Bank Møller*, f. 22.01.1996
16.08.2015: *Pernille Lund Gydesen*, f. 26.04.1996

Holbæk

06.09.2015: *Hervør Toftegaard*, f. 24.02.1975

Ringsted

06.09.2015: *Per Berner*, f. 07.04.1953
06.09.2015: *Huyen Weile*, f. 09.09.1976
06.09.2015: *Peter Weile*, f. 29.12.1975
06.09.2015: *Iris Weile*, f. 22.05.2002

Døde

Bethelkirken

Anna Poulsen, født 07.08.1923, døbt i Brovst 28.10.1956, døde 27.09.2015
Henning Julin, født 29.09.1945, døbt i Købnerkirken 20.05.1962, døde 01.10.2015

Baptistkirken Bornholm

Børge Lund, født 15.03.1923, døbt i Rønne 11.02.1979, døde 01.09.2015

Kristuskirken, Kbh.

Per Berg Frantsen, født 25.06.1951, døbt i Kristus-kirken, Kbh. 20.06.1999, døde 16.08.2015

Købnerkirken

Bodil Agathe Andersen, født 04.02.1920, døbt i Jetsmark 21.04.1935, døde 04.08.2015

Oure

Peder Erland Pedersen, født 02.11.1930, døbt i Oure 25.07.1948, døde 11.10.2015

Sindal

Inga Jepsen, født 17.11.1923, døbt i Sindal 30.11.1941, døde 07.08.2015

Sæby

Peter Christensen, født 09.07.1929, optaget på bekendelse 05.03.2006, døde 09.10.2015

Østhimmerland

Solveig Støel Kristensen, født Vestergård, født 15.02.1946, døbt 09.10.1960 i Tølløse, døde 17.08.2015

Vodskov

Mary Jensen, født 07.06.1922, døbt i Gandrup 15.10.1939, døde 30.09.2015

Aarhus

Birthe Nørgaard, født 17.04.1926, døbt 22.04.1943 i Karmelkirken, Aalborg, døde 26.09.2015

Trokosi – religiøst misbrug af piger

Vi er i Ghana – i de store søers område ved Voltafloden. Her møder vi en kultur, der er præget af et religiøst motiveret misbrug af mindreårige piger. De holdes fangne som slaver. Det har stået på i flere århundreder, og misbruget fortsætter. Piger ned til fem år bringes af deres forældre til et af templerne, hvor de skal tjene som »gudernes slaver«. Her lever de i fornedrelse med fysiske og seksuelle overgreb.

[≡] Tony Acheampong

[📺] Bent Hylleberg

Trokosi betyder »gudernes slaver«.

Pigerne er familiens betaling for en forbrydelse, som andre hævder, er begået i familien. Den forurettede afgør den pris, familien skal betale, og meddeler det til præsterne. Forældrene trues med gudernes straf i form af død og ulykke i familien, indtil de afleverer deres datter til præsterne i trokosi-templet. Overtro og seksuelt misbrug går hånd i hånd.

Cirkel uden ende

Pigerne tilhører herpå guderne. De lever nu i templet, afskåret fra omgang med familie og venner. Her gennemgår de indvielsesritualer og får en speciel dragt, der fortæller, at de er trokosi-piger. Årene går med hårdt arbejde i eller omkring templet. Hvis pigerne forsøger at flygte, bliver de straffet hårdt. Og alt imens bliver de misbrugt seksuelt af præsteskabet.

Træningscenteret i Frankadua, hvor trokosi-pigerne bliver resocialiseret

» Overtro og seksuelt misbrug går hånd i hånd. «

Den løn, pigerne tjener, må de aflevere til præsterne. De fastholdes således i stor fattigdom. I templerne nægtes de enhver form for uddannelse. Derfor er trokosi-piger altid analfabeter. Hvis de efter præsternes misbrug føder børn, har moderen ansvaret for barnet. Pigerne fastholdes således umenneskeligt i en nedadgående spiral i flere generationer.

Forgæves lovgivning

I henhold til Ghanas forfatning fra 1992 og ifølge internationale konventioner, som Ghana har tiltrådt, er regeringen pligtig til at ophæve alt slaveri og slavelignende forhold for pigerne. Men den ene regering efter den anden – siden landet blev selvstændigt i 1957 – har savnet mod til at afskaffe trokosi-systemet. Regeringen er oppe imod en fasttømret kulturel og religiøs praksis, der har århunderer på bagen.

Ikke én af præsterne i templerne eller ét familiemedlem er blevet sagsøgt.

Modstanden mod at ophæve trokosi-systemet er stor – især fra de afrikanske traditionalister, der siden 1982 er organiseret i *Afrika Mission*, der arbejder for at afrikanerne skal vende tilbage til traditionel religion, kultur og åndsliv for at udvikle Afrika. Argumentet for at bibeholde trokosi-systemet er, at det er en del af den afrikanske arv.

Alt er ikke håbløst

I dag er flere NGO'er med advokater gået ind i kampen for at frisætte trokosi-pigerne og give dem en fremtid. Det gælder også flere af de lokale menigheder i Volta-regionen og de nationale kirker, de tilhører. Deriblandt er *Baptistkirken i Ghana*.

International City Baptist Church (ICBC) i København og *Baptistkirken i Danmark* er med økonomisk støtte fra *Dansk Mis-*

sionsråds Udviklingsafdeling involveret i kampen. Vi samarbejder med baptister i Ghana for at bringe forvandling og håb til hundreder af de trokosi-piger, der er fanget i templerne. Samarbejdet begyndte i 2007.

Første del af projektet bestod i at få kontakt til templerne. En ung baptistpræst besøgte ét tempel og etablerede kontakt til pigerne. Ude af templet kan pigerne rehabiliteres og uddannes. Det sker på et center bygget af *Baptistkirken i Ghana*. Pigerne lærer her sprog og uddannes i håndværk. Derefter bosætter de sig langt fra Volta-regionen. Processen er vanskelig, og de superviseres gennem flere år fra centeret. Anden del af projektet består i at forebygge ved hjælp af oplysning om trokosi på de lokale skoler. *Baptistkirken i Ghana* er én af de kirker, der er længst fremme i det pionérarbejde.

Tidligere trokosi-pige, nu syerske i sydøst Ghana.

Grace, lederen af Baptist Vocational Training Centre, Frankadua

Fakta | Trokosi

- er en gammel kulturel og religiøs tradition i sydøst-Ghana
- er slaveri og indebærer seksuelt misbrug af piger
- baptister i Ghana og Danmark hjælper trokosi-ofrene fri
- Tony Acheampong fra Ghana er baptistpræst i København
- Tony Acheampong og Bent Hylleberg har besøgt projektet
- de fortæller gerne om trokosi-pigerne, som du kan hjælpe
- bidrag kan indbetales på konto 3201 10042879 eller Mobile Pay 2299 6483 mærket »Trokosi«
- gaver er fradragsberettigede efter gældende regler.

Det siger Bibelen om gæstfrihed ...

[≡] Else Skov Villadsen

[🕯] Maleri øverst: Poul Johansen

Bibelen er »grundbogen« for os, som er kristne. Den giver os en rettesnor for vores liv, også når det gælder gæstfrihed.

Der findes forskellige danske oversættelser af Bibelen. Her følger et udvalg af nogle citater fra tre af disse: Den autoriserede oversættelse (DOg2), Den Nye Aftale (DNA) og Bibelen på hverdagsdansk (BPH).

Når du vil holde en fest, så indbyd fattige, vanføre, lamme og blinde.

Lukasevangeliet kap.14, vers 13 (DOg2)

Vær gæstfri overfor hinanden uden at beklage jer.

1. Petersbrev kap. 4, vers 9 (DNA)

Skynd dig at komme ned, for jeg skal besøge dig i dag. Zakæus skyndte sig ned og tog glad imod Jesus.

Lukasevangeliet kap.19, vers 5-6 (DNA)

Du er velkommen!
Lad mig sørge for alt,
hvad du har brug for.
Her på torvet skal
du i hvert fald ikke
overnatte.

Dommerbogen kap.19, vers 20 (D092)

At I deler jeres
mad med de sultne,
at I giver husly til
de hjemløse.

Esajas kap. 58, vers 7 (BPH)

Forsøm ikke at
byde de fremmede
velkommen hos jer,
for derved har nogle
haft engle som gæs-
ter uden at vide det.

Hebræerbrevet kap. 13, vers 2 (BPH)

Det er bedre
at give end at få.

Apostlenes Gerninger kap. 20, vers 35 (DNA)

Dette er sidste artikel i en serie om **tro og spiritualitet**. Fokus har været det åndelige liv i praksis. Målet er at se rigdommen ved bønnens facetter og storheden ved det åndelige livs mange udtryksformer. Her ses kort på de sidste tre af Richard Fosters¹ seks karakteristika af kristen spiritualitet:

Den kontemplative tradition – det bønns-fyldte liv

Hellighedstraditionen – det retskafne liv

Den karismatiske tradition – det Ånds-fyldte liv

Den socialretfærdige tradition – det medfølende liv

Den evangelikale tradition – det Ord-centrerede liv

Inkarnationstraditionen – det sakramentale liv

At opdage det medfølende, Ord-centrerede og

Spiritualitet er ikke et enten-eller. Vores spiritualitet er formet af forskellige åndelige traditioner, der ideelt set komplementerer hinanden i troslivet, men nogle er mere toneangivende end andre.

[≡] Torben Andersen

[†] Collage: Ole Steen

Vi skal ikke grave dybt i kirkehistorien – heller ikke hos baptister – for at finde fløje mellem såkaldte ›socialkristne‹ og ›evangelie-kristne‹. Dvs. en forståelse, hvor enten det medfølende eller det Ord-centrerede liv var det ›rigtige‹.

Heldigvis fylder denne problematik ikke så meget mere, men nogle bærer måske stadig på sår fra denne ›sætten-hinanden-i-båns tradition‹. Andre søgte efter det bønns-fyldte eller det Ånds-fyldte liv.

For andre var det ikke et enten-eller, men et både-og!

Det medfølende liv

Her lægges vægt på områder som næstekærlighed, social og økonomisk retfærdighed og fred – ›shalom‹ i dybeste forstand. Med afsæt i evangelieforståelsen lægger denne spiritualitet op til aktivt engagement i samfundsproblematikker, f.eks. klima og forurening, fordeling af jordens ressourcer og etiske dilemmaer, man ikke må lukke øjnene for.

Faren er at ende i ren humanisme, og at

det engagerede liv bliver et mål i sig selv, hvor Gudsriget kommer, hvis bare vi tager os sammen. Jesus' kors og opstandelse – med forsoning og nyt liv til følge – risikerer at blive udvandet. Til gengæld vil det medfølende liv stå stærkt sammen med den evangelikale tradition.

Det Ord-centrerede liv

Verdenseevangelisten Billy Graham knyttes ofte til denne tradition. Med Bibelen som Guds Ord vægtes en forkyndelse af evangeliet om Guds kærlighed til det enkelte menneske med et kald til personlig tro og

1) Richard Foster, Streams of Living Water, USA: HarperCollins Publishers, 2001

sakramentale liv

omvendelse, tilgivelse for synd og derved frelse og det nye evige liv. Styrkerne her er et klart fokus på Bibelen, både budskabet om hele Guds frelseshistorie og værdien af bibellæsning hos den enkelte og i det kristne fællesskab som åndelig opbygelse. En styrke er også understregningen af mission og verdens-evangelisering. Faren er manglende engagement i lokalsamfundet og verdens udfordringer, en snæver forståelse af frelse og fortabelse, og skismaet mellem evangelisation og barmhjertighedsmission. I yderste tilfælde kan det Ord-centrerede liv føre til sekteris-

me og en tro mere på Bibelen og dens lære end på Bibelens Gud. Når dette er sagt, så lad os huske, at Jesus er »livets ord«² – og at være centreret om ham er ikke dårligt!

Det sakramentale liv

Her handler det om at gøre det synligt, som hører til i sfæren af den usynlige Gud. Her understreges Åndens nærvær, men dette nærvær må konkretiseres og synliggøres. Fx ved brug af symboler, når troens og åndens liv skal praktiseres. Liturgien er vigtig – det kan være i gudstjenesten, men også i bønslivet derhjemme eller ved andagten

i fællesskabet. At tænde et lys vil fx konkretisere Jesus som verdens lys, at hans disciple er verdens lys, eller at vi skal være lys for hinanden. Forståelsen af sakramenter er også vigtig i denne tradition. Faren er at ende i religiøsitet og tilbede symbolet eller handlingen fremfor Gud, der er bag symbolhandlingen. Udfordringen er at skabe bro mellem det indre og det ydre liv med Gud – og det er, hvad al spiritualitet handler om: At praktisere Guds nærvær!

2) 1. Johannesbrev kap. 1, vers 1-4

Anderledes jul førte til velsignelse

Julen nærmer sig, og de fleste fejrer den i familiens skød, hvor man håndhæver de samme gamle traditioner år efter år. Det er dejligt, trygt og godt. Men tanken om de mange, der ikke oplever det, kan føre til handling, som det gjorde for Søren Lyng.

[≡] Søren Lyng

[🔒] Private

Datoen var den 1. december. Jeg var i kirke og sad og reflekterede over det smukke budskab. Mens jeg sad der, fik jeg en indre lyst til at gøre en forskel for fattige eller ensomme. Jeg har jo god plads i mit hus.

Opslag på Facebook

Få sekunder efter skrev jeg en tekst på min Facebook-væg, som senere skulle vise sig at få 1.200.000 likes og 37.000 delinger. Og den udløste 3.800 personlige henvend-

ser samt en mediestorm, der bragte mig i samtlige danske aviser og tv-udsendelser! I et svar på Facebook hed det:

»Jeg vil gerne takke dig, Søren, fordi du har fysisk, psykisk og økonomisk mulighed samt overskud til at sætte rammerne for en sådan aften, hvor andre kan hjælpe til og føle, de gør en forskel for deres medmennesker. Jeg sidder i Australien nu og følger med i din side fra nu af. Jeg håber, du får en fantastisk jul i vidunderligt selskab, fyldt med kærlighed.«

» Engle blev dagligt sendt til min dør. «

Det gav mediestorm ...

Det var lidt underligt at vågne op næste morgen til flere tusinde likes og henvendelser. TV2 var de første, der ringede. De ville ud og høre, om det kunne passe, at jeg ville give en gratis jul til fattige og ensomme. Kort efter kredsede deres helikopter rundt om mit hus, og jeg var siden i stort set alle danske medier. Efterfølgende har jeg reflekteret over, hvorfor min Facebook-opdatering udløste så stor opmærksomhed. Inderst inde har vi nok alle lyst til at gøre en forskel. Men få gør det. Jeg gav en aften væk i mit liv, og det var med til at berige 84 menneskers liv. Hvor meget desto mere kunne vi så ikke sammen gøre en forskel?

En masse positiv respons

Jeg lukkede døren til en traditionel jul, hvor jeg igen kunne blive fedet op og betjent af

min smukke familie. Det valg åbnede nye døre i mit liv. En dør blev åbnet til en december måned, proppet med velsignelser. Engle blev dagligt sendt til min dør.

Og en masse sponsorater

Det første kom blot en time efter min Facebook-opdatering: »Jeg vil godt sponsorere en flæskesteg«. Den næste var Mads, som ringede for at høre, om jeg havde 90 stole og borde samt service. Da mit svar var nej, sponserede hans firma alt service til os. Senere samme dag ringede en forening i Ballerup og sponserede nogle gaver. Da jeg senere på måneden skulle købe kalkunen, fandt jeg den på landet på en gård nær Aalborg. Da jeg ville betale og hev en tusindkroneseddel op af lommen, sagde manden: »Jeg har set på TV, hvad du gør for fattige. Jeg kunne aldrig drømme om at

tage imod betaling fra dig. Kalkunen her er på vores regning!«

En overflod af velsignelser

Snart regnede en overflod af velsignelser ned over mit liv. Folk kom med gaver i hobetal. Virksomheder sponserede mad og oplevelser for alle mine kommende gæster. Frivillige meldte sig. Faktisk måtte jeg afvise omkring 50 frivillige om dagen og afvise flere hundrede fattige og ensomme, som jeg ikke havde plads til. Og da den 24. december kom, holdt jeg den smukkeste jul for 84 dejlige mennesker – og de fleste frivillige, der hjalp til, ser jeg stadig i dag.

En fantastisk smuk aften, som gjorde en forskel for mange. Ingen kan hjælpe alle, men alle kan hjælpe nogen.

Søren Lyngø inviterer igen til juleaften i 2015.

» Inderst inde har vi nok alle lyst til at gøre en forskel. «

Søren Lyngø er forfatter, foredragsholder og centerleder på »Center for Kognitiv Udvikling«, CKU. Se mere om Søren Lyngø på www.dreamcenter.dk

BaptistKirkens ledelse tager ordet. En efter en kommenterer de temaet for hvert nummer af bladet gennem året. Karin Lignel Christiansen skriver om dette blads tema: Gæstfrihed

Vi er for alvor udfordret

Gæstfrihed er et særdeles aktuelt emne. Mere end 28.000 flygtninge og migranter er kommet til Danmark på 5 uger. Heraf søger 100 asyl hver dag¹.

[≡] Karin Lignel Christiansen

[☒] Kerry Creaner

Det fik vi syn for en feriedag på motorvejen ved Kruså. Ingen af os havde selv i vores vildeste fantasi kunnet forestille os det. I øjeblikket bliver der i *Kristeligt Dagblad* skrevet »Velkomtbrev til en flygtning«. Hvorledes vil dit og mit brev se ud? Vi er for alvor udfordret!

Øjne at se med

BaptistKirken er del af et verdensomspændende fællesskab, som ofte har udfordret os til at tænke globalt, missionalt og diakonalt. Vi har ingen undskyldning for snæversyn og grænsesætning! I efteråret holdt europæiske baptister (EBF) årsmøde i Bulgarien, hvor flygtningekrisen blev hovedtema. I en resolution derfra kaldes vi til at huske Guds bud om at tage godt imod den fremmede: »Når en fremmed bor som gæst i jeres land, må I ikke udnytte ham. Den fremmede, der bor som gæst hos jer, skal være som en af landets egne, og du skal elske ham som dig selv. I var jo selv

fremmede i Egypten. Jeg er Herren jeres Gud!« Læs hele resolutionen på BaptistKirkens hjemmeside².

Ansvar og omsorg

Vi taler om nærområdets ansvar og sætter grænser for vores eget: »Der er grænser for, hvor mange vi kan tage imod«, siger vi. Åh jo, men den er der stadig langt til. Fakta er, at ca. 90% befinder sig i nærområdet. Baptister i nærområdet – i Bulgarien, Libanon og Jordan samt i Syrien, hvor de internt fordrevne opholder sig – kan fortælle om mange, der lever i yderst problematiske flygtningelejre. Her prøver kirkerne at gøre

1) Kristeligt Dagblad, 12.oktober

2) www.baptistkirken.dk

» Lad os som danske menigheder tænke globalt, missionalt og diakonalt. «

en forskel for flygtningene, hvor de kommer forbi eller søger asyl. Og så har vi slet ikke talt om, hvor vanskeligt det er for de i forvejen fattige og ramte lande!

Anabaptisterne³ så det som kirkenes opgave at være gode nyheder for de fattige, de magtesløse og de forfulgte. Lad os som danske menigheder tænke globalt, missionalt og diakonalt, så vi åbner øjnene, ser og forstår, hvad Gud har ment med, at vi bor i et rigt land med mange ressourcer.

Jeg glæder mig

Jeg glæder mig over de mange, som handler konkret for at vise »gæstfrihed« i en tid, hvor vi politisk sætter grænser. Jeg glæder mig over de biskopper, der sender hyrdebrev og opfordrer til forbøn.

Lad os støtte de brødre og søstre i nær-områderne, der viser tjenersind og tager imod. Lad os have åbne døre og hjerter – være konkret til stede for dem, der søger vores beskyttelse. Lad os italesætte den frygt, som synes at lamme. Lad os »være gæstfrie mod hinanden uden tværhed – uden at beklage os«⁴ og lad os ikke glemme »at være gæstfri, for nogen har uden at vide det haft engle på besøg, da de bød fremmede indenfor«⁵.

3) De første baptister i Europa (1500-tallet)

4) 1. Petersbrev kap. 4, vers 9

5) Hebræerbrevet kap. 13, vers 2

Kirkens ritualer markerer og bekræfter sammenhæng over tid, fællesskab i nuet, mening med livet og tillid til Guds evige kærlighed.

Artikelserie: Døb – vielse – begravelse – barnevelsignelse – **nadver**.

NADVER

[≡] Søren P. Grarup

[📷] Bjarne B. Nielsen

Nadverteksten¹ læses, og menigheden gør, som teksten siger: Et brød brydes, alle får en krumme. Vin eller saft deles, alle får en mundfuld. Ved uddelingen gentages Jesus' ord: »Dette er mit legeme ... Dette bæger er den nye pagt ved mit blod ... Gør dette til ihukommelse af mig«.

Jesus indstiftede nadveren Skærtorsdag aften ved påskemåltidet – et ihukommelsesmåltid, dvs. nærvær, genoplevelse og delagtighed.

Nadveren sætter os ind i historien om Jesus' død og opstandelse. Han er nærværende ved bordet. Vi har del i ham, og han tager imod os som dem, vi er. Derfor er nadveren også fællesskab i kærlighed og tjeneste, og sammen må vi udtrykke vores tak til Jesus.

Nadveren kan udbygges med flere elementer, som udtrykker forskellige aspekter i nadveren – lovprisning, syndsbeholdelse, fredshilsen, sendelse mm.

Læs mere på www.liturgi.dk

1) 1. Korintherbrev kap. 11, vers 23-26

Dåb og baptister hører sammen. Redaktionen har bedt Bent Hylleberg skrive om den kristne dåb set i relation til bladets temaer gennem 2015.

Døbt – for at tjene?

Ord skaber dét, de nævner. Det gælder også de læsninger fra Ny Testamente, der er blevet brugt gennem tiderne, når kristne fejrede dåb. Det er aldrig ligegyldigt, hvad vi læser i gudstjenesten.

[≡] Bent Hylleberg

[📷] Flickr

Kristne brugte i kirkens første århundreder tekster fra tre perioder af Jesus' liv, når mennesker blev døbt. Det fremgår af liturgier, vi kender fra oldkirkens gudstjenester. De læste først beretningen om Jesus' dåb, da han som ca. 30-årig blev døbt i Jordan af Johannes¹. Det var grundfortællingen om dåben. Nye kristne måtte som Mesteren renses i vandet og udrustes med Helligåndens kraft. Den anden og tredje tekst hentede de fra påskens og pinsens fortællinger. Påsken sammenknytter dåb og frelse. Pinsen forbinder dåb med kirken og med Åndens udrustning til mission.

Dåben som fane-ed

Den opfattelse – at dåben knytter os til et liv i tjeneste for Jesus – fremgår også af de billeder, de kristne brugte om dåben. Omkring år 112 læser vi i et skrift fra Lilleasien, at dåben blev sammenlignet med det løfte, som en soldat gav, når han skulle antages til kejserens hær. En sådan troskabsed hed på latin *sacramentum*.

I forbindelse med dåben afgav de døbte et løfte om »ikke at begå tyveri, røveri eller utugt, ikke at bryde et givet ord eller på anfordring nægte at tilbagelevere betroet ejendom«. ² At blive døbt medførte altså en ny livsstil, der fremkom ved at følge i Mesterens spor. Dåb blev opfattet som disciplens løfte om troskab mod Mesteren og hans budskab.

Teksten skiftes ud

De dåbsliturgier, vi kender fra begyndelsen af 400-tallet, ser anderledes ud. Skiftet skete, fordi kirken ikke længere blev forfulgt. Den var nu blevet et instrument for kejserens ønske om, at så mange som

muligt lod sig døbe. Læsningen om Jesus' dåb blev fjernet fra kirkens dåbsritual. Den blev erstattet af beretningen om Jesus, der velsigner børnene³ – og denne læsning blev fra nu af brugt som dåbstekst.

Samtidig skiftede *sacramentum* betydning. De tekster, der nu blev læst i forbindelse med dåbsfejringen, skabte dét, de handler om. Dåben kom til at dreje sig om dét, Gud gør – ikke om et løfte, spædbarnet aflægger. De to andre tekster tog over. Dåb handler nu primært om påskens og pinsens gaver: Om frelse og hjemstavn i kirken. Tekster om ny livsstil og tjeneste i Mesterens fodspor klinger ud, når børn blev døbt.

1) Matthæus-evangeliet kap. 3, vers 13-17

2) Plinius' brev til kejser Trajan, 10. bog, brev 96

3) Markus-evangeliet kap. 10, vers 13-16

» Dåben bør også forankres i de tekster, der handler om Jesus' liv ... «

Dåb rodfæstet i Jesus' liv

Hvad betyder det, at dåben også bør forankres i de tekster, der handler om Jesus' liv – altså ikke kun i tekster fra påske og pinse? Det betyder meget! Det bud på et godt liv, som Jesus forkyndte, forpligter os som kristne. De tekster fra Det Gamle Testamente, som Jesus bekræfter, er også norm for os. Derfor er der ikke tvivl om, at generøsitet og gæstfrihed overfor fattige, fremmede og flygtninge hører til kristen livsstil i dag.⁴ At leve med denne fordring udspringer af vores dåb.

Indvielse til tjeneste

Mine opsatser gennem 2015 – der har handlet om, hvad dåb betyder blandt baptister i dag – har peget på begge sider af *sacramentum*: I dåben mødes Gud og mennesker. I dåben udruster Gud alle, der døbes, til tjeneste – til et liv, hvor vi efterfølger kirkens Herre. Her udrustes vi med Helligånd til et frimodigt vidnesbyrd og til kærlighedens gerninger i den verden, Gud elsker.

I dag må det forventes af alle døbte – med den ene eller den anden dåb – at vi »holder fanen højt«! Vi er som døbte til for at demonstrere, at Guds Rige er en ny virkelighed. Guds Folk er blevet døbt for

at tjene Den opstandne Herre i hverdagen. Hvordan det skal gøres med handling og ord, må Guds Ånd overbevise os om, når vi som kristne drøfter tidens udfordringer.

4) Se fx 5. Mosebog kap. 24, vers 19-22, som Jesus bekræfter i Matthæus-evangeliet kap. 25, vers 31-46

Bibelen engagerer både hjernen og hjertet

Vi læser Bibelen gennem meget forskellige briller. Det fører til meget forskellige teologiske synspunkter – som vi alle som én begrundet med ordene: »Det står i Bibelen!«

Det giver fastlåste diskussioner og uenighed om svære teologiske emner. Derfor afholdt BaptistKirken en temadag om bibelsyn og bibelbrug.

[] Hanne Kiel

[] Lone Møller-Hansen

Bibelen er en unik bog. Dens lige findes ikke. »Da kirken fastlagde NT's skrifter«, forklarede Ole Lundegaard, »grundlagde man diskussionerne om, hvad Bibelen siger. Man valgte at medtage fire forskellige evangelier fremfor én samlet evangeliebetretning. Tilsvarende medtog man 21 breve fra mindst fem forskellige personer. NT kom altså til at bestå af indbyrdes forskellige og modstridende skrifter. Man skabte en bog med både centrum og periferi. Sådan blev kristendommen til en religion med stor spændvidde – og behov for samtale!«

Bibelen er Guds ord

Jonas Søgaard slog fast, at BaptistKirken har sin rod i den evangelikale bevægelse,

Der var god repræsentation fra vores migrant-menigheder ved temadagen – og deltagerne var meget begejstrede

og derfor bør vi dele dens bibelsyn: Bibelen er Guds skrevne ord og »uden fejl i alt, hvad det siger«¹ Bibelen har autoritet, fordi den er Guds ord, formidlet af Helligånden til forfatterne, hvis personligheder ikke tilsidesættes. Men Bibelen rummer ikke fejl, for den er inspireret af Gud. I tilfælde af konflikt mellem Bibelens udsagn og vores menneskelige opfattelse har Bibelen det sidste ord.

»Hvordan undgår du at blive fundamentalist?«

Hertil svarede Jonas: »Jeg er ikke fundamentalist, for jeg kan godt acceptere, at vi er uenige om det perifere, men ikke om det centrale.«

Andre påpegede, at BaptistKirken ikke entydigt kan placeres i den evangelikale tradition. Den økumeniske bevægelse bidrager også væsentligt til vores identitet. Vores dobbelte tilhørsforhold ses fx i forskellene i bibelsyn.

Tolkningsnøglen er Jesus Kristus

»Jeg elsker Bibelen, men den gør ofte ondt på mig,« lagde Kasper Klarskov ud. »Hvad gør man med det, som tilsyneladende ikke giver mening eller er i strid med den teologi, som Bibelen inspirerer til? Bibeltroskab er ikke ureflekteret at erklære teksten for sand, men snarere at leve sig ind i dens univers og lade sig vejlede til et ret, moderne liv. Her er bibelstudium og teologisk arbejde på sin plads. Vi må samtale med Bibelen – og med Gud.«

»Hvordan undgår du, at alting er relativt?«

Det besvarede Kasper således: »Jesus Kristus er Guds ord, der er blevet menneske i verden. Når Bibelens ord synes uklart, lader jeg Jesus' ord og liv vejlede mig – Jesus, som han er beskrevet i Bibelen, og som Ånden oplyser mig til.«

» Det er væsentligere at være Kristus-tro end at være Bibel-tro. «

Henrik Søndergaard: »Hvilke faktorer har ledt jer til de forskellige bibelsyn?«

»Refleksion over egen bibellæsning og et opgør med min baggrund har ført til mine holdninger«, svarede Jonas Søgaard, mens Kasper Klarskov sagde: »I konkrete situationer har livets udfordringer fået mig til at reflektere over mit syn på Bibelen.«

Anabaptisternes tilgang

Torben Andersen skildrede anabaptisternes² synspunkter:

- almindelige kristne uden teologisk uddannelse kan under Helligåndens vejledning tolke Bibelen ansvarligt
- Bibelen skal tolkes i menighedens fællesskab
- fokus på Bibelens betydning for livet som discipel
- centrum i Bibelen er Jesus Kristus: liv, lære, død og opstandelse

Samtiden fandt den tilgang uansvarlig og kaotisk, men den førte anabaptisterne til alternative opfattelser af teologiske, kirkelige og etiske emner.

Indlæg i samtalen

De fire indlæg dannede baggrund for samtaler i grupper og plenum. Følgende synspunkter kom til udtryk:

»Bibelen er et profetisk ord ind i nutiden.«

Jan Andreasen fra Vrå.

Poul Asger Beck præsenterede tankerne bag det faste-materiale, som menighederne tilbydes i 2016

»Gud skaber os, og Gud åbenbarer sig i historiske, konkrete handlinger. Bibelen er nedslag af de åbenbaringer. Vil vi lære Gud at kende, må vi læse Bibelen som en åbenbaring af Gud til os,« lød det fra Torben Roulund.

»Helligånden er bindeled mellem troen og gerningerne.«

»Kristen tro er ikke en accept af et Kristus-billede i en gammel bog, men en levende relation til en levende person ved navn Jesus. Dermed har vi Jesus som en tolkningsnøgle udenfor Bibelen,« kommenterede Søren P. Grarup.

Poul Asger Beck sagde: »Det er væsentligere at være Kristus-tro end at være Bibel-tro. Mødet med den opstandne kommer før mødet med Bibelen.«

Kasper Klarskov og Jonas Søgaard er uenige, men med gensidig respekt

Ole Lundegaard

- præst i Korskirken, Herlev
- tidligere lektor på BaptistKirkens teologiske Seminarium og SALT med fagområde: Det nye Testamente

Jonas Søgaard

- studerer teologi på Århus Universitet

Kasper Klarskov

- præst i Korskirken, Herlev
- studerer teologi på Københavns Universitet

Torben Andersen

- præst i Hjørring Baptistmenighed

1) Lausanne-pagten af 1974

2) Reformationstidens døbere i 1500-tallet

Timotheus

– lederuddannelse på tværs af grænser

»Det, der driver mig, er ønsket om at være med til at gøre en forskel i menneskers liv ved at give vores viden videre« – sådan sagde Klaus Munch fra Bethelkirken i Aalborg for to år siden efter et af hans besøg i Rwanda. Formålet dengang var at planlægge den uddannelse af ledere, der nu er blevet en realitet under navnet Timotheus.

[≡] Morten Kofoed

[📷] Klaus Munch og Line Jul Hylleberg

Visionen i projektet er, som Lars Midtgaard, der er præst i Bethelkirken, udtrykker det: »Vi ønsker at udruste de enkelte ledere til at se deres kald til at udruste andre nye ledere. Vi ønsker efter bedste evne at bidrage til stærkere og bedre kirker. Vi ønsker i fremtiden at se flere og endnu dygtigere ledere, der forstår

deres opgaver og uddelegerer, og vi ønsker at se flere kvinder i tjeneste.«

I et samarbejde mellem Bethelkirken, Baptistkirken i Danmark og Baptistkirken i Rwanda (AEBR) afvikles nu seks seminarer over to år. Projektet afvikles med støtte fra Dansk Missionsråds Udviklingsafdeling.

Personligt lederskab

Første seminar blev afviklet i maj 2015 med 90 deltagere fra 18 menigheder. Det foku-

» At sætte ord på sin trosrejse og relatere den til sit eget lederskab har været ovenud berigende. «

serede på personligt lederskab og redskaber hertil. I oktober afvikledes det andet seminar med temaet »teamudvikling og -ledelse«. De kommende seminarer fokuserer bl.a. på kommunikation og identifikation af mindre udviklingsprojekter i de lokalsamfund, menighederne er en aktiv del af.

Klaus Munch fortæller: »Hvert team havde arbejdet med de opgaver, som de fik med fra første seminar, og det var spændende at høre, hvordan der rundt omkring i kirkerne var arbejdet hårdt«. Det havde været til stor velsignelse for mange konkret at nedskrive deres frelseshistorie og dele den med andre. At sætte ord på sin trosrejse og relatere den til sit eget lederskab har været ovenud berigende.

Lokal ledelse

Projektet ledes af Edouard Ntarikutimana. Han er bl.a. blevet klædt på til opgaven

ved at deltage i Diakonhøjskolens Internationale Kursus i 2014 og som projektleder for et nu afsluttet projekt om mikrofinans. Edouard står for planlægning og afvikling af seminarerne, men den vigtigste opgave er at besøge kirkerne for at følge op på den undervisning, deltagerne modtager, og de opgaver, der stilles på seminarerne.

Sammen med de ansvarlige i Rwanda er Lars Midtgaard og Klaus Munch de bærende kræfter i projektetableringen, men de har også inviteret Bethelkirkens anden præst, Henrik Holmgaard, til Rwanda. Henrik var her for første gang i oktober: »Det var en stor oplevelse at møde disse ledere og deres kultur. Der er jo stor forskel på vores kulturbaggrunde, men jeg synes, det lykkedes at bidrage med redskaber, som de kan bruge i deres hverdag. Jeg glæder mig til at høre, hvordan det kommer til at gå i de kommende måneder.«

Nu også med burundere

Generalsekretæren for Baptistkirken i Burundi (UEBB), Silas Mtukamazina, og

lederen af præsteskolens i Rubura, Vianney Kurikurazirwa, deltog i det andet seminar for at se, om projektet kan bruges i Burundi. »Det var spændende at møde de to og høre om situationen i Burundi og om de behov, der er for udrustning af menighedernes ledere der. De deltog meget aktivt i seminaret, og der blev etableret en rigtig god kontakt mellem dem og de andre deltagere. Det er spændende, hvad de gode relationer kan komme til at betyde«, siger Klaus Munch.

Projektet har både sin motivation og sit navn fra Timotheus, den unge, inspirerende leder, som Paulus arbejdede sammen med, og som han udfordrede til at undervise andre i det, han selv var blevet undervist i.¹ Det er håbet, at det også må være til inspiration i Rwanda!

1) 2. Timotheus-brev kap. 2, vers 2

Støt Projekt Timotheus

Dansk Missionsråds Udviklingsafdeling støtter med ca. 500.000 kr., men Baptistkirken har forpligtet sig til at dække nogle af udgifterne. Derfor modtages alle beløb med tak.

Send et beløb til konto 3201 10042879 eller Mobile Pay 2299 6483 mærket »Timotheus«. Gaver er fradragsberettigede efter gældende regler.

Gæstfrihed?

[≡] Bente Jensen
[📁] arkiv

»**G**lem ikke gæstfriheden, for ved at være gæstfrie har nogle uden selv at vide det haft engle som gæster.«¹ Det er lige nu et af de mest delte opslag på Facebook. Det fik mig til at huske denne historie.

Invitation til Gud

Der var en mand, der syntes, at hans kone var så god til at lave mad, at de godt kunne invitere Gud til middag. Konen fik travlt med forberedelserne. Da søndagen kom, sad de i stadstøjet ved et veldækket bord og ventede. Det bankede på døren. De skyndte sig at lukke op. Udenfor stod en snavset tigger og bad om lidt mad. »Tror du, at du skal gramse med dine beskidte fingre i den mad, vi har beredt til Vorherre!« skældte manden og jog tiggeren væk.

Gæstfrihed

De satte sig igen til at vente, men der kom ingen den dag. »Måske var maden ikke fin nok til Gud«, sagde manden til sin kone. »Hvis vi

gør os mere umage, så vil han måske komme næste gang?« Så bad de om, at de måtte få deres ønske opfyldt næste søndag.

Konen fik travlt med at gøre rent og tilberede de lækreste retter. Da søndagen kom, trak de atter i stadstøjet og satte sig til at vente. Det samme skete. Den eneste, der dukkede

op, var den beskidte tigger, som de skyndte sig at jage bort. »Vi har nok alligevel ikke forberedt os, som vi burde«, sagde manden, »men jeg véd, at din mad er god nok til at glæde Vorherre, så lad os prøve en gang til!« Igen bøjede de hovederne og bad Gud om, at han ville besøge dem næste søndag.

Forventning

De ville så gerne have Gud til middag, så de skrubbede og skurede, stegte og bagte og satte sig så igen til at vente i deres nystrøgne festklæder. Endelig bankede det på døren, og de skyndte sig at lukke op. Det var igen den snavsede tigger. Manden i huset blev rasende og truede tiggeren til at forsvinde. Men han svarede: »Nu har I tre gange indbudt mig til at spise, og tre gange har I alligevel jaget mig væk!«

1) Hebræerbrevet kapitel 13, vers 1-3

DANMARK
PP

Magasinpost-MMP ID-Nr.: 46476